

IV Voorgenomen besluitvorming EU

Herziening van de telecommunicatieregelgeving (de 'Review')

Mr. G.P. van Duijvenvoorde

1 Ik verwijs voor een concrete beschrijving naar de eerdere rapportages in deze rubriek, zoals bijvoorbeeld in de Kroniek, NTER 1996, p. 279-286.

2 Hierbij wordt verwezen naar de Mededeling van de Commissie inzake convergentie in reactie op het Groenboek Convergentie, COM(97) 623.

3 Overigens is in reacties op het document wel gewezen op het probleem dat sommige diensten niet als pure transmissie of pure content-diensten vallen in te delen.

4 De niet-vertrouwelijke versies van de reacties zijn te vinden op <http://www.ispo.cec.be/infosoc/telecompolicy/review99/>.

5 Zie de Mededeling COM(2000) 239 final van 26 april 2000.

6 Zie hiertoe de Werkdocumenten van DG Information Society, 27 april 2000, INFO A/1.

7 Zoals bijvoorbeeld van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat, Directoraat-Generaal Telecommunicatie en Post (DGTP). De reactie is te vinden op <http://www.ispo.cec.be/infosoc/telecompolicy/review99/nrfwd/Neth-min19e/>.

De regelgeving op het terrein van telecommunicatie heeft geruime tijd in het teken gestaan van de liberalisering van de Europese telecommunicatiemarkt op 1 januari 1998. Inmiddels heeft deze liberalisering zich voltrokken en is de meeste regelgeving reeds geïmplementeerd. Aangezien de markt zich in snel tempo blijft ontwikkelen, is het Europese regelgevend kader evenwel weer aan een herziening toe. In het najaar van 1999 heeft de Commissie daarom een aanvang gemaakt met de zogenaamde '1999 Communications Review' of 'ONP Review'. Inmiddels heeft een grootschalige consultatie naar aanleiding van dit document plaatsgevonden en heeft de Commissie eind april 2000 de contouren van een aantal nieuw op te stellen richtlijnen gepubliceerd. Het ligt in de bedoeling om met deze richtlijnen alle bestaande richtlijnen te vervangen. Zij zullen dan ook de basis vormen voor Europees en nationaal telecommunicatiebeleid in de toekomst.

Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Raad, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's, Naar een nieuw regelgevingskader voor elektronische communicatie-infrastructuur en bijbehorende diensten. Herziening van de communicatieregelgeving 1999, COM(1999) 539; Mededeling van de Commissie inzake de publieke consultaties, COM(2000) 239 van 26 april 2000; vijf werkdocumenten van DG Information Society van 27 april 2000, INFO A/1 (over het algemeen regelgevend kader, het vergunningenbeleid, universele dienstverlening, de toegang tot communicatienetwerken, privacybescherming) waarin concrete voorstellen voor richtlijnen worden uitgewerkt (zie voor deze documenten ook <http://www.ispo.cec.be/infosoc/telecompolicy/review99/>).

Inleiding

Het Europees telecommunicatiebeleid heeft de afgelopen jaren in het teken gestaan van liberalisering van de telecommunicatiemarkt en harmonisering van bijvoorbeeld regelgeving inzake de toegang tot netwerken en diensten.¹ Sinds 1 januari 1998 is de Europese telecommunicatiemarkt geliberaliseerd hetgeen bijvoorbeeld betekent dat vanaf deze datum alle wettelijke monopolies zijn afgeschaft. De implementatie van de telecommunicatieregelgeving ver-

liep wat trager. Zo is de Nederlandse Telecommunicatiewet (Tw) waarin de Europese telecommunicatieregelgeving is geïmplementeerd grotendeels op 15 december 1998 in werking getreden. De ontwikkelingen op de telecommunicatiemarkt, zoals een toenemende convergentie, hebben evenwel ook na het bereiken van de magische datum van 1 januari 1998 niet stilgestaan. Voorts bleek dat het grote aantal relevante richtlijnen (in totaal 20) niet altijd werkbaar was. Door verschillen in implementatie op nationaal niveau werd evenmin een uniform regelgevend kader in de EU bereikt waardoor een telecommunicatiebedrijf in verschillende lidstaten met verschillende regelgeving wordt geconfronteerd.

Medio 1999 vond de Commissie dan ook de tijd rijp om een herziening van het Europese regelgevend kader te gaan voorbereiden. Dit resulteerde in een lijvig document, veelal aangeduid als de '1999 Communications Review' of de 'ONP-Review' (gemakshalve hierna aangeduid als de 'Review') waarin de Commissie haar beleidsdoelstellingen formuleerde. De Commissie beoogt met de herziening (1) meer concurrentie op de markt te bevorderen; (2) in te springen op de technologische en marktontwikkelingen; (3) het regelgevend kader te vereenvoudigen; (4) de interne markt te versterken en (5) consumenten te beschermen. Het uitgangspunt van regulering is dat deze techniek onafhankelijk dient te zijn.² Overigens beperkt de Commissie zich in deze Review tot de regulering van de communicatie-infrastructuur en de daaraan verbonden (transport)diensten. Uitdrukkelijk wordt de regulering van de 'content', zoals bijvoorbeeld de omroepdiensten, buiten de Review gehouden.³

Tot 15 februari 2000 was het mogelijk om op dit document te reageren. Van deze mogelijkheid is op grote schaal gebruikgemaakt: de Commissie ontving meer dan 200 reacties en 550 mensen participeerden tijdens de in januari gehouden hoorzitting.⁴ Op 26 april 2000 publiceerde de Commissie de resultaten van de consultatie⁵ en gaf daarin aan op welke punten al dan niet overeenstemming in de markt bestond. In vrijwel alle gevallen bleef de Commissie bij haar eerder gedane voorstellen. Alleen ten aanzien van de voorstellen op het terrein van aanmerkelijke marktmacht is de Commissie met een nieuw voorstel gekomen (zie hieronder). Voorts kondigde de Commissie aan vijf nieuwe richtlijnen uit te vaardigen en zette in vijf werkdocumenten de contouren voor deze nieuwe richtlijnen uiteen.⁶ Het ligt in de bedoeling om deze richtlijnen in de loop van 2001 aan te nemen. Inmiddels zijn ook op deze voorgestelde richtlijnen reacties verschenen.⁷

De voorgestelde richtlijnen

De Commissie stelt de volgende vijf nieuwe richtlij-

8 Zie het werkdokument van DG Information Society, 'A common regulatory framework for electronic communications networks and services', 27 april 2000, INF-SO A/1.

9 Zie het werkdokument van DG Information Society, 'The authorisation of electronic communications networks and services', 27 april 2000, INF-SO A/1.

10 Zie het werkdokument van DG Information Society, 'Access to, and interconnection of, electronic communications networks and services', 27 april 2000, INF-SO A/1.

11 Zie het werkdokument van DG Information Society, 'The processing of personal data and the protection of privacy in the electronic communications sector', 27 april 2000, INF-SO A/1.

12 Zie het werkdokument van DG Information Society, 'Universal service and users' rights relating to electronic communications networks and services', 27 april 2000, INF-SO A/1.

nen voor die in principe de bestaande richtlijnen dienen te vervangen. Allereerst wordt in een algemene kaderrichtlijn het raamwerk voor telecomunicatieregeling gegeven.⁸ In de tweede plaats wordt een nieuwe vergunningenrichtlijn voorgesteld.⁹ In de derde plaats wordt in een richtlijn de toegang tot en de interconnectie met elektronische communicatienetwerken en systemen geregeld.¹⁰ De vierde richtlijn zal de bestaande zogenaamde ISDN-richtlijn vervangen en ingaan op bescherming van persoonsgegevens in de elektronische communicatiesector.¹¹ De vijfde richtlijn, ten slotte, regelt niet alleen de universele dienstverlening maar ook andere gebruikersrechten in de elektronische communicatiesector.¹²

In deze bijdrage is een selectie gemaakt uit de grote hoeveelheid onderwerpen die in deze Review aan de orde komen. Allereerst wordt een aantal belangrijke materiële wijzigingen besproken waarbij als uitgangspunt de inhoud van de nieuwe richtlijnen wordt genomen. Vervolgens wordt stilgestaan bij de wijzigingen in het institutionele kader. Tot slot wordt kort ingegaan op de consequenties van de Review voor de Nederlandse Telecommunicatiewet.

De algemene kaderrichtlijn

Zoals hierboven werd aangegeven zal het nieuwe regelgevende kader zien op alle elektronische communicatiestructuren en daaraan verbonden diensten, met uitzondering van de 'content'. Om het regelgevend kader zo flexibel mogelijk te maken zal met name worden gewerkt met aanbevelingen en richtsnoeren.

De richtlijn regelt voorts de communicatie tussen de verschillende bevoegde autoriteiten, zoals tussen de nationale regelgevende autoriteiten (NRA's) en de Commissie. Ook bepaalt de richtlijn dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat een NRA belast is met de verdeling van radiofrequenties. De richtlijn bepaalt daarbij expliciet dat de verdeling van frequenties mag plaatsvinden bij veiling dan wel op andere wijze. De richtlijn staat lidstaten toe te bepalen dat de gebruiksrechten van frequenties mogen worden verhandeld mits de prijs waartegen dit gebeurt de marktwaarde reflecteert en dit onder toezicht van de NRA geschiedt. Voorts bevat de richtlijn bepalingen over het toedelen van nummers, de uitoefening van de zogenaamde 'graafrechten', het delen van allerlei faciliteiten (zoals van locaties bij zogenaamde co-locatie) en het aanhouden van een gescheiden boekhouding.

Verder bevat de kaderrichtlijn bepalingen over standaardisatie en geschilbeslechtingprocedures.

In het tweede deel van de richtlijn wordt ingegaan op specifieke regeling voor aanbieders met aanmerkelijke marktmacht (hierna: 'AMM'). In het huidige regelgevend kader wordt de toegang tot een telecommunicatienetwerk of -dienst welke wordt aangeboden door een aanbieder met AMM gerege-

leerd door zogenaamde *ex ante* regels. Dit betekent *in concreto* dat wanneer een telecommunicatie-aanbieder door de NRA is aangewezen als aanbieder met AMM, hetgeen in het algemeen het geval is indien een dergelijke aanbieder een marktaandeel heeft van 25 procent of meer, deze aanbieder zwaardere verplichtingen opgelegd krijgt dan de overige – veelal nieuwe – marktpartijen. Door dergelijke asymmetrische regelgeving wordt getracht daadwerkelijke concurrentie op de nationale telecommunicatiemarkten te creëren. In tegenstelling tot het huidige begrip AMM, waarbij met name het marktaandeel van 25 procent of meer doorslaggevend is om een aanbieder als met AMM aan te wijzen, knoopt de nieuwe richtlijn voor wat betreft de inhoud van het begrip aan bij de definitie van machtspositie zoals deze in het mededingingsrecht is ontwikkeld. Daarmee is het oorspronkelijk door de Commissie gedane voorstel om zowel *ex ante* verplichtingen voor de aanbieder met een machtspositie als voor de aanbieder met AMM op te nemen, van de baan. Het nieuwe voorstel van de Commissie ziet op aanpassing van het begrip AMM: niet een marktaandeel van 25 procent wordt doorslaggevend maar het machtspositiebepaling zal worden gebruikt, waarbij ook wordt meegewogen de voormalige bijzondere of uitsluitende rechten die een telecommunicatiebedrijf in het verleden heeft genoten en de verticale integratie van een telecommunicatiebedrijf. Overigens wordt een aanbieder slechts als aanbieder met AMM aangewezen indien de nationale en Europese mededingingsregels niet toereikend zijn. Omdat voor een aanwijzing van een aanbieder met AMM een diepgaande mededingingsrechtelijke analyse vereist zal zijn, zal de Commissie, in samenwerking met de HLCG, een Bekendmaking publiceren waarin de verschillende product- en dienstenmarkten zullen worden beschreven zodat wordt voorkomen dat per lidstaat tot een andere marktdefinitie wordt gekomen. Bij de aanwijzing van een aanbieder met AMM dient de NRA nauw samen te werken met de nationale mededingingsautoriteit.

Het nieuwe vergunningensysteem

De Commissie uitte in de Review een sterke voorkeur voor een grootschalige toepassing van het instrument van algemene autorisaties (algemene machtigingen). Zij werd hierin bijgevallen in de meeste reacties op de Review. Bij het gebruik van algemene autorisaties – zoals in Nederland thans bestaat in de vorm van een registratiesysteem – dienen telecommunicatiebedrijven zich hooguit te laten registreren en vallen zij daarmee onder de algemene verplichtingen. Specifieke autorisaties ofwel individuele vergunningen zijn evenwel wenselijk in geval van schaarse middelen zoals frequenties of nummers. In de nieuwe richtlijn zal dan ook worden voorgesteld dat alle communicatiediensten en -netwerken onder een algemene machtiging dienen te

13 Zie richtlijn 98/10/EG, Pb. EG 1998, L 101/24.

14 Richtlijn 97/66/EG, Pb. EG, L 1998, 24/1.

15 Zie richtlijn 95/45/EG, Pb. EG 1995, L 281/31.

16 Zie richtlijn 92/44/EG, Pb. EG 1992, L 165/27, gewijzigd bij richtlijn 97/51/EG, Pb. EG 1997, L 295/23.

worden aangeboden. Slechts voor frequenties en nummers mag een vergunningstelsel worden gehanteerd. Voorts dient het aantal verplichtingen verbonden aan de algemene machtigingen en vergunningen te worden beperkt. Extra verplichtingen mogen alleen worden opgelegd in geval van een AMM en als bijvoorbeeld een telecommunicatiebedrijf universele dienstverleningsverplichtingen heeft opgedragen gekregen. Ook dienen lidstaten wanneer zij bijvoorbeeld vergunningen verlenen voor het gebruik van frequenties en vergunningen aan te geven of een dergelijk gebruiksrecht kan worden overgedragen en zo ja, onder welke voorwaarden. Eveneens zullen de vergunningprocedures worden vereenvoudigd. Slechts indien het verifiëren van bepaalde informatie objectief gerechtvaardigd is, mag dit voorafgaande aan de vergunningverlening plaatsvinden.

Tijdens de consultatie is door veel telecommunicatiebedrijven kritiek uitgeoefend ten aanzien van de tarieven die de NRA's, in rekening worden gebracht voor bijvoorbeeld het toezicht dat zij uitoefenen. Het uitgangspunt van de nieuwe richtlijn zal dan ook zijn dat de gevraagde vergoedingen de administratieve kosten niet mogen overschrijden en dat deze proportioneel dienen te zijn met de omzet van de ondernemingen die onder een algemene machtiging vallen of die gebruik willen maken van bepaalde rechten. De bedragen die worden gevraagd voor bijvoorbeeld het gebruikmaken van een frequentie of voor het aanleggen van kabels in de grond, dienen het optimale gebruik van deze middelen te waarborgen en proportioneel te zijn, met name in het licht van de ontwikkeling van innovatieve diensten en van de concurrentie op de markt.

Toegang en interconnectie

De systematiek van de voorgestelde richtlijn inzake toegang en interconnectie is als volgt. Allereerst formuleert de richtlijn een aantal verplichtingen. Er bestaat een verplichting tot het sluiten van interconnectie-overeenkomsten voor aanbieders van netwerken die worden gebruikt voor het aanbieden van openbare telecommunicatiediensten. De NRA's oefenen toezicht uit op de totstandkoming van dergelijke interconnectie-overeenkomsten, die noodzakelijk zijn voor het aan elkaar koppelen van telecommunicatienetwerken. Voorts zijn aanbieders met AMM op het vaste netwerk verplicht om ontbundelde toegang tot de aansluitlijn met de abonnee (de zogenaamde 'unbundled access to the local loop') aan te bieden. Het aanbod dient zowel een volledige ontbundeling als zogenaamde 'shared access' te omvatten. Ook bevat de richtlijn bepalingen over zogenaamde 'voorwaardelijke toegangssystemen' (zoals 'decoders') voor digitale televisie.

In de tweede plaats bepaalt de richtlijn dat enkele reeds bestaande verplichtingen uit de spraaktelefonierichtlijn¹³ zullen gelden. Zowel voor de hierbo-

ven genoemde 'nieuwe' verplichting inzake ontbundelde toegang tot de aansluitlijn als de reeds bestaande verplichtingen geldt dat deze slechts voor een beperkte periode zullen gelden. De NRA's zijn namelijk verplicht om regelmatig een uitgebreid marktonderzoek te houden naar de in Annex 2 opgenomen markten. Blijkt aan de hand van een dergelijk onderzoek dat er sprake is van voldoende concurrentie dan vervallen deze verplichtingen en mogen de NRA's (slechts) de verplichtingen die opgesomd zijn in de tweede helft van de richtlijn (de artikelen 9 tot en met 13) opleggen. NRA's mogen alleen verdergaande verplichtingen opleggen als daartoe vooraf toestemming van de Commissie is verkregen. De in de richtlijn opgenomen verplichtingen zien bijvoorbeeld op transparantie, non-discriminatie, boekhoudkundige scheiding van activiteiten en kostenoriëntatie. Ook kunnen NRA's ten aanzien van bepaalde specifieke vormen van toegang, zoals bijvoorbeeld ten aanzien van het delen van faciliteiten (bijvoorbeeld co-locatie) regels opstellen om concurrentievervalsingen tegen te gaan. Indien een NRA het voornemen heeft om dergelijke verplichtingen op te leggen dan dient dit bij de Communications Committee (COCOM, zie hierna) te worden gemeld.

Privacy

Volgens de Commissie is de specifieke telecommunicatie privacyrichtlijn¹⁴ aan een herziening toe vanwege de technologische ontwikkelingen op de markt en de noodzaak van techniek-onafhankelijke regelgeving. In reactie op dit voorstel is evenwel aangevoerd dat een afzonderlijke richtlijn naast de algemene privacyrichtlijn¹⁵ overbodig is en dat men beter de aan telecommunicatie gerelateerde onderwerpen onder deze algemene privacyrichtlijn zou kunnen brengen. De Commissie heeft evenwel dit voorstel niet overgenomen maar stelt een nieuwe richtlijn voor de bescherming van persoonsgegevens bij het aanbieden van elektronische communicatiediensten en -netwerken voor waarbij de specifieke telecommunicatierichtlijn als uitgangspunt wordt genomen. De reikwijdte wordt evenwel verruimd zodat bijvoorbeeld de regeling over zogenaamde verkeersgegevens niet alleen betrekking heeft op de gevoerde telefoongesprekken maar ook op communicatie via het internet. Ook is een regeling opgenomen inzake locatiegegevens en wordt bijvoorbeeld aan abonnees van (mobiele) telefoons de mogelijkheid gegeven om het bijhouden van dergelijke locatiegegevens te blokkeren. Ook wordt de regel inzake het opnemen van gegevens in telefoonboeken gewijzigd zodat alleen de door de abonnee aangegeven gegevens worden opgenomen. Het zogenaamde *spamming* – het ongevraagd toesturen van e-mailberichten – wordt expliciet verboden.

17 Op de geschilbeslechtende taken is overigens wel kritisch gereageerd, zie onder andere het Standpunt van de Nederlandse Regering van 18 januari 2000, onder punt 19.

Universele dienstverlening en rechten van gebruikers

De Commissie stelt in de Review voor om het concept van universele dienstverlening – waarmee een betaalbare toegang tot basistelecommunicatievoorzieningen wordt gegarandeerd – te handhaven. Dit voorstel werd in algemene zin onderschreven en is dan ook terug te vinden in het voorstel voor een richtlijn over universele dienstverlening en gebruikersrechten. De voorzieningen die onder universele dienstverlening vallen, zijn bijvoorbeeld de beschikbaarheid van telefoongidsen en de toegankelijkheid van openbare telefooncellen. Voorts gaat de richtlijn in op de wijze waarop de universele dienstverlening kan worden gefinancierd.

De richtlijn regelt overigens naast de universele dienstverlening diverse andere onderwerpen, zoals regulering van eindgebruikerstarieven en publicatie van de contractuele voorwaarden waartegen spraaktelefoniediensten worden aangeboden. Voorts wordt ingegaan op de nummerportabiliteit, de beschikbaarheid van het noodnummer ('112') en internettoegang op scholen. Tevens wordt ook ingegaan op aanbieden van huurlijnen. Het voorstel kent in navolging van de consultatie – waarin het voorstel van de Commissie om de specifieke huurlijnrichtlijn¹⁶ af te schaffen algemene steun kreeg – een zogenaamde 'sunset clause'. Dit betekent dat de verplichtingen onder de huidige ONP huurlijnenrichtlijn voorlopig blijven gelden maar dat de NRA's ten minste iedere twee jaar moeten nagaan of er voldoende concurrentie is op deze markt. Is dit het geval, dan vervallen deze verplichtingen automatisch.

Het institutionele kader

Opvallend is de wens van de Commissie om het instrument zelfregulering een belangrijke plaats te laten innemen. In de voorstellen wordt dit evenwel niet diepgaand uitgewerkt. Tevens geeft de Commissie aan dat er geen Europese Regelgevende Autoriteit zal worden opgericht. Wel worden er drie nieuwe instituten voorgesteld, namelijk de Communications Committee (COCOM), de High Level Communications Group (HLGG) en de Radio Spectrum Policy Expert Group. De COCOM zal in de plaats komen van de bestaande ONP Committee en de Licensing Committee en zowel een adviserende als een wetgevende bevoegdheid hebben. Laatstgenoemde bevoegdheid zou met name zien op een geharmoniseerde toepassing van regelgeving in een bepaalde sector. De HLGG zal bestaan uit de leden van de Commissie en van de NRA's. De HLGG heeft een adviserende taak maar zal daarnaast ook betrokken zijn bij grensoverschrijdende geschillen tussen afnemers en het opstellen van aanbevelingen op bijvoorbeeld het terrein van marktafbakening.¹⁷ De Radio Spectrum Policy Expert Group heeft een adviserende taak inzake radio-spectrumaangele-

gheden. Voorts beoogt de Commissie de onafhankelijkheid van de NRA's en de transparantie in hun besluitvormingsproces te vergroten. Een beschrijving van de taken van genoemde organen is te vinden in de hierboven beschreven algemene kader-richtlijn.

Belang voor de Nederlandse praktijk

Zoals in de inleiding reeds werd aangegeven, zijn in de Nederlandse Tw vrijwel alle telecommunicatierichtlijnen geïmplementeerd. Betekent de Review nu dat een geheel nieuwe Tw te verwachten valt? Zoals de plannen er op dit moment uitzien, lijkt de Review niet noodzakelijkerwijze te leiden tot een geheel nieuwe Tw.

Allereerst zal worden opgemerkt dat de huidige Tw een duidelijke heldere structuur kent waarin de bestaande relevante EG-richtlijnen zijn geïmplementeerd. Een van de oogmerken van de Review is het vereenvoudigen van de richtlijnen door slechts vijf richtlijnen uit te vaardigen. Een dergelijke vereenvoudiging heeft op zich niet direct gevolgen voor de Tw. Immers, lidstaten zijn vrij in de wijze waarop zij richtlijnen implementeren en aangezien de Tw reeds een duidelijke structuur kent zouden de nieuwe richtlijnen in principe ook daarin kunnen worden geïmplementeerd.

In de tweede plaats zullen niet alle in de Review voorgestelde materiële wijzigingen direct van kracht worden. Zo zal bijvoorbeeld door het bestaan van de zogenaamde 'sunset clauses' de huidige regelgeving voorlopig nog van kracht blijven tot het moment waarop voldoende concurrentie op de markt bestaat.

In de derde plaats leiden sommige voorstellen van de Commissie niet tot een wijziging van de Tw omdat de uitgangspunten reeds vastliggen in de Tw. Dit geldt bijvoorbeeld voor het voorstel om meer diensten onder algemene autorisaties te laten vallen. Dit voorstel zal *de facto* voor de Nederlandse praktijk tot weinig veranderingen leiden nu de Tw reeds uitgaat van het ruim registratiesysteem. Zo bestaat voor het aanbieden van spraaktelefonie – waarvoor men in veel lidstaten een specifieke vergunning behoeft – in Nederland slechts een registratieplicht zodat daarvoor geen specifieke vergunning vereist is.

Bovenstaande betekent echter niet dat in het geheel geen aanpassingen van de Tw nodig zullen zijn. Zo zal een uniforme benadering van de communicatie-infrastructuur, zoals wordt voorgestaan door de Commissie, niet alleen betekenen dat de definities moeten worden aangepast maar ook dat zowel telecommunicatienetwerken als bijvoorbeeld kabeltelevisienetwerken onder dezelfde voorwaarden toegankelijk dienen te zijn voor aanbieders van diensten. Een specifiek regime voor bijvoorbeeld het verlenen van toegang tot een omroepnetwerk, zoals thans in de Tw is opgenomen in hoofdstuk 8 lijkt zich slecht te verhouden met een dergelijke unifor-

18 De DGTP heeft zich evenwel in de in noot 7 opgenomen reactie op de werkdocumenten gekant tegen het gebruik maken van de term AMM en stelt voor om het woord dominantie te gebruiken. Tevens stelt het Ministerie voor om de aanvullende elementen, zoals bijvoorbeeld de invloed van verticale integratie, te laten vervallen zodat ook op dit punt wordt aangesloten bij het mededingingsrecht.

19 Zie de in noot 7 opgenomen reactie van DGTP op de werkdocumenten waarin wordt gesteld dat een dergelijke vergaande bemoeienis van de Commissie indruist tegen het subsidiariteitsbeginsel. Een lidstaat dient volgens het Ministerie vrij te zijn in het toedelen van taken aan de NRA.

me regeling. Tevens zal hoofdstuk 11 van de Tw waarin de bijzondere telecommunicatie privacy-richtlijn is geïmplementeerd aanpassing behoeven. Ook zal de wijziging van het begrip AMM gevolgen hebben voor de Tw nu de invulling van AMM niet puur op mededingingsrechtelijke leest is geschied. Alhoewel OPTA en NMa op basis van het Samenwerkingsprotocol samenwerken in zaken met zowel een telecommunicatierechtelijk als een mededingingsrechtelijke component, gaat het voorstel van de Commissie om ook bijvoorbeeld de marktafbakeningen op elkaar af te stemmen verder dan de huidige afstemming.¹⁸ OPTA – en dus niet de NMa (!) – zal voorts via haar lidmaatschap van de HLCG betrokken worden bij de aanbevelingen over marktdefinities in de telecommunicatiesector. Overigens geldt in Nederland dat OPTA als zelfstandig bestuursorgaan onafhankelijk opereert waardoor het voorstel om de NRA's een meer zelfstandige en krachtige positie te verlenen niet tot al te grote wijzigingen van de rol van OPTA zal leiden. Wel zal OPTA er rekening mee dienen te houden dat de Commissie een actievere rol zal gaan spelen teneinde meer uni-

forme regelgeving in de Europese Unie te bereiken. Tevens wordt in de voorstellen ook de vrijheid van de Nederlandse overheid om te bepalen welke taken worden verleend aan OPTA beperkt. Het wekt dan ook geen verwondering dat het Ministerie van Verkeer en Waterstaat (DGTP) hierop stevige kritiek heeft geuit.¹⁹